

FOLK OG LAND

NR. 31 — 7. ARGANG

LØRDAG 11. OKTOBER 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Aase Størseter
Mjødalen 21 B

MORDET PÅ FOLKE BERNADOTTE — ET RYSTENDE 10-ÅRSMINNE

Det er nå ti år siden grev Folke Bernadotte ble avlivet av israelske drapsmenn i Jerusalem, skriver «FRIA ORD». Det burde vel være all grunn til å minnes Bernadotte her i Norge også i betraktning av hans store innsats for de norske fanger i Tyskland.

Det var fredag den 17. september 1948 at den skammelige og vel planlagte udåd ble utført av terrorister med intim tilknytning til Israels regjering, der man ikke var tilfreds med den ubestikkelige måte som Folke Bernadotte skjøftet sitt hverv som FN's forhandler mellom Israel og arabere.

Israels regjering har vegret seg ved rettslig å granske ugjer-

ningen — morderne er ennå ustraffet og både FN og Sverige har latt seg nøye med det. Generalmajor Åge Lundström, Folke Bernadottes venn og nærmeste medarbeider, holdt forleden i Sveriges Radio en halvtimes minnetale. Når man betenker hva mange nordmenn skylder denne edle svenske man, hadde det ikke vært for meget om Kringkastingen med alt sitt rundt-omkring hadde viet minnet om Folke Bernadotte noen minutter. Når det ikke skjer så vet man grunnen: Angsten for det helligste dyr i samtiden.

Som øyenvitne til den koldblodige, grusomme ugjerning ga general Lundström en autentisk skildring, hvorav det fremgikk hvor perfekt organisert mordet var som et ledd i staten Israels politikk gående ut på å tilsidesette FN og gjennom bortryddelse av dens fredsmeidler å fullføre det zionistiske rovet fra araber-verden skriver FRIA ORD.

I LO-organet Stockholms-tidningen fikk den israelske ergrelsen over at svensk radio fordristet seg til i en halv time å behandle temaet Folke Bernadotte uttrykk gjennom en skarp artikkel av licentiaten Karin Schultz, hvori det blant annet heter: «Det hade mer än väl räckt med en kort erinran om fakta. Dädet skjedde ju under krigiska förhållanden. Hur otaligt många andra gick inte under kriget ännu hårdare öden till mötes. Och vilka lidanden har inte enskilda israelier fått utstå i

Morderne ustraffet. — Israel vil ikke rettslig granske udåden. Sveriges regjering lar det bli med det. — Saken omtales ikke i den norske presse.

~~~~~
kampen för sitt rike».

Det er forøvrig typisk for den israelske innstilling en meddelelse fra Jerusalem her om dagen, hvori omtales, at det er rettet en henstilling til grevinne Estelle Bernadotte fra israelsk hold om å «bruke sin innflytelse for å hindre Egypt i å gi ut et frimerke til minne om Folke Bernadotte». Fra samme hold skal man endog ha forsøkt å dirigere Sveriges Radio til i forbindelse med det dystre tiårsminnet å gå med på en harelabb over selve mordet, og først og fremst dvele ved Folke Bernadottes gjerning som Røde Korsmann og «israelernes venn».

Mordet på greve Folke Bernadotte fant sted den 17. september 1948 på et sterkt beferdet sted utenfor et forrettingslokale. Mange øyenvitner var tilstede og iakttok hendelsesforløpet. Idet greve Bernadotte sammen med ti ledsagere, alle ubevæpnede, i tre biler var på tilbakeveien fra en tur utenfor Jerusalem - ble bilene stoppet av en jeep, som sperret veien på tvers. Jeepen var det fire uniformerte israeler bevæpnet med maskinpistoler. Attentatmennene hadde ventet her en times

Forts. s. 7.

■■■■■■■■■■
LES OM:

«Landssvik» og militær-tjeneste, side 3

Så går vi til Maxim, side 5

Franklin Knudsen: Rette vedkommende, side 4

■■■■■■■■■■

Pinsefest i Namur

Berlins tidligere overborgermester forteller om de offentlige massehenrettelser i Belgia i 1948

Den tidligere overborgermester i Berlin dr. Julius Lippert ble også dømt som «krigsforbryter» og satt årevis i fengsler og tukthus i Belgia. Han har gitt ut en bok om sine opplevelser på det tyske Druffel-Verlag: «Lächle - und verbirg die Tränen». Boken selges gjennom Folk og Lands Boktjeneste. Vi gjengir nedenfor et avsnitt av boka, et nydelig minnesmerke om menneskehetens forsvarere:

Namur, som ligger der hvor Maas og Sambre flyter sammen, er bymessig sett overordentlig vakker, og helhetsbildet av byen blir preget av citadellet, en trykkende opphopning av murer, tinner, tårner og bastioner. Generasjoner har bygget på det. Sin nærværende skikkelse fikk det i 1820 av hollenderne, som med engelske penger utstyrte det som et uinntagelig bolverk mot franskmennene. Herav kan en se hvor hurtig tiden går og hvorledes de militærpolitiske begivenheter forandrer seg.

Kjernen i dette veldige, gamle befestningsverk er bastionen Terranova. Bygget i det 16. århundre av spanske ingeniører, danner det med si-

ne høye jordvoller en stor femkant, hvor tre av sidene faller loddrett ca. 50 meter ned mot byen. Det indre er en gårdsplass hvor det munnar ut to befestede porter, beskyttet av graver og flankeringsanlegg. Den ene fører ut i det fri mot byen, den annen åpner tilgangen til en høyreliggende bastion.

I alminnelighet ligger bastionen Terranova som hele citadellområdet ellers i fred og ro. Militært er anlegget forlengst uten betydning, og selv i 1914 klarte det seg med et ganske kort bombardement av tysk feltartilleri for å bryte den bare symbolske antydning motstand fra den belgiske befestning, som forøvrig

(Forts. s. 6).

Den lille professor og Den store Pan

Les om Knut Hamsun
og professor Langfeldt
på side 4

Nasjonalsosialismen kommer igjen

Etter den tredje verdenskrig, sier tyskerne

En av Folks og Lands lesere har nylig vært i Tyskland på en ferietur og har sendt oss følgende lille beretning om aktuelle stemninger:

Jeg har nylig vært en tur i Tyskland, og var så langt syd som til München. Der besøkte jeg blant annet også den berømte «Hofbräuhaus-keller» hvor Hitler engang holdt en av sine store taler. Jeg ble sittende ved et bord sammen med 5 tyskere, hvorav den ene var tidligere kaptein og flyktning fra østsonen. Der satt vi og nød våre store seidler med dunkles Bier, og samtalen kom snart inn på politikk. Jeg fortalte dem at jeg var norsk, og hadde tilhørt det norske parti Nasjonal Samling, for hvilken store forbrytelse jeg var blitt strengt straffet, og plyndret for alt jeg hadde. Dette var «det frie Norge».

Joda, — det viste seg at de alle hadde vært medlemmer av NSDAP og likeledes var blitt straffet for sine politiske meninger av Europas demokrater. De var imidlertid nå blitt «denazifisert» og det besto i at de alle måtte betale en bot til de allierte, den ene 500 mark, den annen 800 mark, den tredje 1000 mark o.s.v. Alle lo råt over humbugen!

Jeg spurte dem om de trodde at Nasjonalsosialismen atter kom som regjeringsform i Tyskland, og de svarte: Ja, bestemt, men først måtte vi ha den tredje verdenskrig gjort unna. Først måtte demokratiet få vise sin evneløshet i å skaffe verden fred og lykke.

I dag er hele verden «demokratisk» og Russland sogar folkedemokratisk, men aldri har verden opplevet en mere vanvittig opprustning og militarisme, ufornuft og idiotisme. Nå forsøker demokratene ikke bare å ødelegge hverandres land, men hele menneskeheten trues med undergang og ødeleggelse. Vestmaktene søker nå med lys og lykt etter en krigsårsak for å la det bære løs, «Aber sie müssen sich selbst nicht blamieren», men stelle det så at skylden for krigen faller på Russland.

Men hvem tror dere da til sist kommer til å vinne krigen? spure jeg, og de var alle enige om at det neppe var tvil om at Russland til slutt ville få de siste ord å si. Værst ville det komme til å gå ut over England, som så å si ville bli ødelagt som land og nasjon. Hvis det ikke hadde vært for England, ville det ikke ha vært noen kommunisme i Østasien. Det var Englands sla-

ve-koloni-politikk som hadde skapt kommunismen der. Russerne forberedte seg på alle måter. Således hadde de søkt å skaffe seg nøyaktige opplysninger om navn og adresse på alle de sabotører, som var blitt holdt i de tyske konsentrasjonsleirer. Disse ville da så snart russerne fikk tak i dem bli likvidert straks, for noen sabotører ville russerne ikke ha! De som imidlertid tidligere hadde kjempet mot dem åpent og ærlig, var ikke så farlige. I Russland var det faktisk en stille sympati for Nasjonalsosialismen, og først etter denne tredje verdenskrig ville Tyskland atter bli forenet til et rike og Nasjonalsosialismen atter komme til sin rett. Ja, slik sa mine tyske hjemmelmenn det.

Labus.

Kriminalnytt

De av våre lesere som også er medlemmer av Forbundet for Sosial Oppreisning har formodentlig krav på en liten kriminalrapportasje i forbindelse med Morgenpostens ondartede beskyldninger mot en rekke personer både i og utenfor Forbundets ledelse. La oss da slå fast at når Morgenposten - kanskje for å trøste seg selv - forteller at det ikke foreligger noen anmeldelse mot bladet i forbindelse med skriveriene, så er det like uriktig som alt det andre bladet har prestert i denne sak.

Fire av de injurierte har anmeldt bladet til politiet allerede for uker siden med krav om tiltale og straff for skribent og utgiver. Hvis politiet har gjort sin plikt - og det må en vel kunne gå ut fra - så må bladet være kjent med dette gjennom foretatt etterforskning, og skriver i så fall mot bedre vitende. Bladet kan heller ikke være ukjent med at Anders Hafskjold for sin sin del har uttatt forliksklage mot det.

Dette er hva vi i kjenner til, men for alt vi vet kan det jo være flere av de ærekrenkende som har tatt lignende skritt.

TAKK!

Stønad kr. 100.— fra Høybråten har vi mottatt med takk.

Forbundet.

«USA har lært kunsten»

I nr. 39 av Folk og Land står en artikkel med ovenstående titel. Den bør ike stå uimotsagt. Hvis vi leser McCarthy's bok «Den forspilte seir», ser vi at en av hovedårsakene til at Kina idag har en kommunistisk verdensanskuelse er at Roosevelt overlot det rike og industrielt mektige Mansjuria til kommunistene. Roosevelt står som den enkeltperson i verden utenfor Russland selv som har ydet kommunistene størst støtte. Kampen i Formosastredet gjelder ikke en territorial utvidelse av det kommunistiske rike.

Den gjelder en videre utbredelse av den kommunistiske livsanskuelse. Hvis kommunistene tar Quemoy og Formosa, så vil Vesten tape ansikt i Østen, og det vil ikke vare mange år før hele India også er kommunistisk.

Den mentalitet som artikkelen røper er den samme mentalitet som er alminnelig her i Norge. Det er å gå tilbake, skritt for skritt å vike unnav for kommunistene inntil man står med ryggen mot veggen og ikke har annet å gjøre enn å strekke armene i været.

At øyene Quemoy og Matsu alltid har tilhørt Kina er uriktig. Både Formosa og disse øyene har i lange perioder vært uavhengige og styrt seg selv. Omkring 1683 var det en høvding som het Koxinga som hadde herredømme på disse øyene og også en tid på Formosa.

Senere kom disse områder under mansjurerne. 100 år etter, i 1786 gjorde folket på Formosa opprør. Bare ved å drukne opprøret i blod greide mansjurerne å knekke det. 1830-32 var det igjen opprør både på Formosa og øyene. Folkene på Formosa og øyene har aldri vært særlig kineservennlig.

I 1895 ble Formosa avstått til Japan.

Kommunistene i Kina har altså hverken moralsk eller historisk rett til, det være seg Formosa eller småøyene i Formosastredet.

O. K. S.

Den fortapte generasjon

Lars Roar Langslet skriver i Morgenbladet om «Foran et dikterjubileum». Det er Knut Hamsun det gjelder, den 4. august neste år er det hundre år siden vår store dikter ble født. Langslet skriver bl. a.: «Hvordan vil jubileet bli markert her hjemme? Krigen er kommet såvidt på avstand at det ville være absurd å tie det ihjel, og kjenner man norske forleggeres forretningsansrett, vil de sikkert sørge for

For Folk og Land av Kåre Bjørgen:

Farvel

No tonar farvel alle songsvane-klagande sylvhorn i sør,
no susar i natti mot solland den dragande grågåsbor,
og lengtande vill av den lokkarljod
kvar flytflugl ventar på samlingsbod.

Enn kviskrar vel røsslyngen haustbrun og visnande
solsongen sin,
og enno trør raudskjori dansen for isnande nordan-
vind,
men heiløa vakar i vidjukratt
og lyer i lengt og septembernatt.

Då ljodar mot daggry det lengselsforsonande samlan-
de hjal,
med jublande svar som i atterklang tonande berg og
dal,
då lemnar dei lægret i storr og strær
då lyfter til langreis ein flytflugl-hær.

Dei lettat frå vidde og fjellvatn-strendene tog etter
tog,
det brakar som skogbrand når alle villendene tek på
flog,
det stig som ein storm over sjø og fjell
av skrikande fuglar og vengjesmell.

So lemnar dei siste fordrøynde små ternune høgder
og haust,
og kverv attom solgylne skyer i fjernunene langt mot
aust,
og brått er det stille og demringskyrr
ligg høglandet att med sin fred som fyrr.

Løgner i skolen

Forfatterne av norsk historie for skolen, har en født leder som heter dr. rektor John Midgaard. Blant de europeiske historieskrivere er han nå ensom om den tese som, nå i 13 år er banket inn i alle deres hoder som vil ha god ek-samen.

Norge ble den 1. april 1940 uprovosert og folkerettsstridig overfalt av Hitler-Tyskland i

at så ikke blir gjort».

Ja vi får stole på det norske næringsvett i sin alminnelighet, og forretningsansan til herrene Grieg og Groth i særdeleshet. Vårt næringsvett er vårt nøddanker når den norske humanisme og den norske kulturbevissthet svikter.

Men Langslet har et håp — han håper på at ungdommen vil makte å se Hamsun i hans storhet som dikter. Vi, den generasjon som fikk vårt syn formet av krigstidens ånds-verden, vi maktet det ikke. En sannere og dypere dom over dagens kulturbærere og over vår stilling som kulturfolk har jeg ikke sett skrevet. Trass i fem — ti — tyve års kamp for det sanne, det rette, det opphøyede, er vi blitt den tapte, den fortapte generasjon. Det eneste vi har tilbake er håpet om at våre etterkom-mere vil se hvor vi var blin-

erobringsøyemed.

På «overfallets» tid mente de norske politikere med professor dr. utenriksminister Halvdan Koht i spissen noe helt annet, som det ikke minst takket være Midgaardene har lykkedes å holde «løynt» for det norske folk siden. Sannheten ville ha ødelagt hele det skjønne billede.

Utenriksministeren sa i Stortinget 8. april 1940 uten å møte motsigelse:

«Når vestmaktene seier at dei bryt folkeretten for di dei vil vinne siger for denne same folkeretten, så er det lett å sjå kva slags moral det er som her blir nytta.

Vestmaktene fører krigen inn på norsk område, for di dei dermed lettere skal vinne krigen. Det er den greie sammenhengen med dette tiltaket».

(Halvdan Koht: For fred og fridom i krigstid 1939—40, side 271—18).

A. L.

de, vil forstå hvor vi krampaktig ikke ville forstå, vil være åpne og varme hvor vi var lukkede og iskalde. Kort - at vår ungdom vil gå rettferdighetens, sannhetens og kjærlighetens vei der hvor vi gikk i fortapelsen.

A. D.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Landssvik» og militærtjeneste

En må formodentlig ha lov til å gå ut fra at den oppfatning Arbeiderbladet gir uttrykk for så noenlunde dekker regjeringens og det styrende partis. Det kan da være av interesse å slå fast at bladet i et redaksjonelt innlegg beklager seg over at kollega Frihetens skriverier kan føre til at «Sovjetpropagandaen har fått et nytt «bevis» på at Norge bruker landssvikere i sitt forsvar».

Bakgrunnen for denne uttalelse, som står i så skrikende motsetning til den ubestridelige kjennsgjerning at Heimevernet i stadig større utstrekning innkaller slike «landssvikere» til tjeneste, var en artikkel i Friheten, hvori det kritiseres at Wilhelm Due var blitt utnevnt til sjef for landforsvaret i Finnmark. Bladet antydte at oberst Wilhelm Due var satt på denne post i grenseområdet mot Sovjet-Samveldet fordi han var nazist og oppfordret til tjeneste på østfronten.

Vel. Sett fra Frihetens synspunkt kan det være forklarlig at det oppfatter Due som «nazist», siden han beviselig var med i det «nazistiske» politiet og pleiet iherdig og vennskapelig omgang med de «forbrytere» som bekjempet bolsjevismen også den gang den var farligst for oss: da Londonregjeringen lekte «alliert» med den russiske bjørn.

Imidlertid er det altså slik som Arb.bladet slår fast, at han tilhørte den stolte garde av norske offiserer som iherdig og farefritt i bra og velavlønnede stillinger travet ved siden av Nasjonal Samling under hele okkupasjonen, for i nederlagets time å avsløre seg som «spioner» og «motstandskjemper». Det var jo endel av dem, og de hadde naturligvis den fordel å kunne komme med på «den riktige siden» hvorledes det nå gikk. Eller som Arbeiderbladet formulerer det: «Han tok sin stilling i det nazistiske politidepartement for å arbeide bak fiendens rygg, på samme måte som andre i det okkuperte Norge».

Som bevis på det «nasjonale sinnelag» som ble demonstrert på denne noe besynderlige måte, anfører Arbeiderbladet at selv «aktor innstilte på blank frifinnelse». Dertil kunne onnsinnede personer f. eks. i Friheten anføre at også denne aktor, som nå er politimester etsteds i Norge, hadde sine svin på skogen og formodentlig da også selv hadde vært en lignende «spion» i «det godes» tjeneste.

La det være som det vil med dette. Etter vår oppfatning gjorde ikke oberst Due noe klanderverdig ved å samarbeide med okkupasjonsmakten. Men annerledes stiller det seg naturligvis hvis han har opptrådt i den ikke særlig ansette jobb som spion.. Til alle tider har spionene vært foraktet. De gjorde vanligvis sin skitne jobb, og forsvant så i stillhet.

Og ut fra dette syn er vi langt på vei enig med Friheten. Vi skulle tro at Sovjet-Samveldet langt ville foretrekke å ha en anstendig og ærlig motstander og «nazist» ved grensen i nord enn en tidligere spion, som til og med opptrådte så overbevisende og utpekulert i faget at han uten noensomhelst grunn personlig deltok i den blokkerte idrett, forøvrig med meget gode resultater.

Nå tror vi oppriktig talt ikke at folk av typen oberst Wilhelm Due er farlige for noen som helst, det være seg bolsjevikene i nord eller spionasjeforherligerne i sør. Folk som har vært villig til å spille den rolle han etter sigende har gjort pleier ikke å være det.

Men vi vil gjerne ha slått fast at for folk med renslige følelser, er den status Arbeiderbladet gir den nye sjef for landforsvaret i Finnmark langt mere betenkelig enn den Friheten gir ham. Og vi tror at også sovjetrusserene vil føle det slik. Så alt ialt var det neppe noen vellykket utnevnelse. Det har Friheten rett i.

Men i forbindelse med Arbeiderbladets kommentarer til denne sak, er det et annet spørsmål som har større interesse og som det kan være grunn til å bringe på det rene. Er det Arbeiderbladet som har rett i at myndighetene ikke ønsker å «bruke landssvikere» i Norges forsvar, eller er det Heimevernet som har rett når det daglig innkaller slike folk til tjeneste? Og har generalinspektøren for Heimevernet begått en klanderverdig fadese når han i brev til For-

Fra injuriefronten

En får si at «Sværtas» mangfoldige kriminalmedarbeider Nic Carter Gulbrandsen sliter for føda og for lønnpålegget! Kom ikke og si at den karen ikke tok igjen avbrekket i de kriminelle avsløringer om Forbundets ledelse som lønnsforhandlingene dessverre gjorde nødvendig. Og når det regner (med injurier) på Forbundet, så drypper det også på A/L Folk og Land. Der sliter vi med å underslå noen kroner til annonser om avisen vår i dagspressen, og så kommer sannelig Mr. Nic og forærer oss en kvart side med gjengivelse i nesten legemsstørrelse av en hel side i Folk og Land! Dessverre er bladet ikke så flink som oss til å lage gode bilder, så resultatet var temmelig mislykket, selv om det var anvendt megen retursjeringskunst for å gi Quisling det rette forbryterske utseende. Men slikt kommer med øvelsen. Bare spør alle kollegene rundt i de andre avisene som i årrekker har sørget for å gjengi både Hitler, Mussolini og en rekke andre statsmenn på en slik måte at de kan virke tilstrekkelig avskrekkende på sarte sjeler. Eller spør for den saks skyld en av de andre nidkjære demokrater: Charlie Chaplin.

Ellers må det vel kunne slås fast at fresen er gått ut av vår injurierende venn. Han beveger seg nå for det meste på et politisk plan, som vi saktens kan diskutere i fred og fordragelighet, selvom han av en eller annen merkelig grunn synes å tro at det finnes en slags særlov som forbyr tidligere NS-folk å ha politiske meninger. Men hvor blir det så av de avsløringer som ble bebudet i åpningsartiklen om underslag, dokumentfalsk, korrupsjon og vi vet ikke hva? Det begynner å bli kjedelig i lengden med de skumle valutatransaksjoner og skattegravning i de gamle uskyldige purringsskriv på kontingentinnbetaling.

Er de flittige leverandører blant svikerne av rykter og vrøvl allerede sloppet opp for ammunisjon? Eller skulle de mot formodning skamme seg?

Ellers synes vi at bladet selv lettvint måtte ha kunnet overbevise seg om at det farer med slarv. For eksempel ved selv å melde seg inn i Forbundet som medlem. Såvidt vi husker er Morgenposten den eneste norske avis som direkte er dømt for landssvik og gjelder det samarbeid med den grumme fiende så er det folk i bladets «centralledelse», for å

bundet for Sosial Oppreisning anfører at han ikke har noe imot å anvende tidligere frontkjempere i befalsstilling i Heimevernet?

Vi ber om å få kortene på bordet. Er våre folk innkalt til tjeneste i Heimevernet ved en ren lapsus, så må det naturligvis straks rådes bót på det ved å løse dem fra tjenesteforholdet igjen.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse

(Trykt på Aas og Wahls boktrykkeri, Os'lo november 1943).

Forts. fra Folk og Land 27, 29, 30 — 1958.

Cappelen, S. D. Ulefos Jærnværk, Eisengiesserei u. Sägewerk, Ulefoss.

Carlings Magasin, herrekonfektion, Storgaten 18, Oslo.

Christiania Bank og Kreditkasse, Torvet 7, Oslo.

Christiania Glasmagasin A/S, Glas, Porzellän, Lederwaren, Parfümerien, etc., Torvet 10, Oslo.

Christiania Kull & Vedbolag, A/S Brennmaterialien Bygdø Allé 1, Oslo.

Christiania Portland Cementfabrik A/S, Fr. Nansenspl. 6, Oslo.

Christiania Seildugsfabrik, Tauwerk, Fischnetze, Säcke, Fossvyn. 24, Oslo.

Christiania Spigerverk, Stahl-

Innsamling i USA til minnesmerke over Joe Mc. Carthy

Under overskriften «Til alle frihetselskende amerikanere!» sendte den kjente amerikanske general og patriot George E. Stratemeyer ut en appell om å gi penger til reisen av et monument til minne om Mc. Carthy.

Det heter i dette opprop blant annet:

2. mai 1957 ble en sorgens dag for enhver frihetselskende amerikaner, på denne dag mistet U. S. A. en av sine største sønner, senator Joe Mc Carthy. Mere enn noen annen bidro han til å åpne det amerikanske folks øyne for den kommunistiske trussel. Han ble drept av amerikanske representanter for Anti-Krists bevegelse. Men hans store fedrelandskjærlighet og amerikanske sinnelag vil leve for alltid.

Innsamlingen er satt i gang i Washington av Fulton Lewis jr. som henstillet til hver enkelt av de 10 millioner amerikanere som undertegnet protesten mot fordømmelsen av McCarthy, - å gi minimum en dollar hver.

tale med Nic Carter, som gjorde sitt beste i den retning gjennom medlemskap i Deutsche Handelskammer in Norwegen. Men det var kanskje bare for å spionere eller fordi en talte med dobbelt bunn? Under enhver omstendighet tror vi det holder til medlemskap.

Kriminalmedarbeideren i Folk og Land.

Averter i
FOLK OG LAND!

LØRDAG 11. OKTOBER 1958

und Walzwerk, Nydalen 6, Oslo.
Christiania Staal- og Jernvarefabrik A/S, Moss.
Christianssands Mølle A/S, Kristiansand S.
De Norske Melkefabrikker A/S, Kirkegaten 15, Oslo.
Engelschön A/S Leiv, Parfümerievereitungen, 24, Oslo.
Heyerdahl, S. C., Holz- und Gummi-Agenturen, Tordenskioldsgt. 6 B, Oslo. (Fortsettes).

Påkrevet med et annet adjektiv

En innsender i Newsweek, Anette Morgan, protesterer i et brev til redaksjonen mot å kalle keiser Napoleon en «tykkfallen avgud» (pudgy idol). Hvis bladets skribent ville lese historien mere omsorgsfullt og uten fordom, ville man oppdage at det var England som tvang Napoleon ut i en krig ved brudd på inn-gåtte avtaler.

Vis litt respekt for de enkelte lands store menn og helter. Jeg har enda til gode å høre Benjamin Franklin eller Theodor Roosevelt bli omtalt som «tykkfalne avguder» i den franske pressen.

*
Ja historien gjentar seg.

Etter første verdenskrig var det Tysklands keiser, Wilhelm II som ble gjenstand for seierherrenes sjikane og redusert til en stormannsgal krigshisser.

Etter den annen verdenskrig, som 1. sept. 1939 ble erklært av England og Frankrike for «å hjelpe Polen», er det Adolf Hitler og Benito Mussolini som blir redusert til vanvittige krigsforbrytere.

Hittil har det som regel vært seierherrene som har skrevet historien og hva angår den 2. verdenskrig med en rekord i historieforfalskning som overgår alt hva historien ellers kan berette om.

Av en eller annen grunn regner også de gode nordmenn seg som tilhørende seierherrene i siste krig, og presterer en historieforfalskning som slår alle tidligere rekorder, hva Norge angår.

X.

Overrettssakfører

Solveig Stang

Bentsebrugt. 16 C. Oppg. A.

Tlf. 37 96 26 — Oslo.

Familie-, arvesaker.

Alm. praksis.

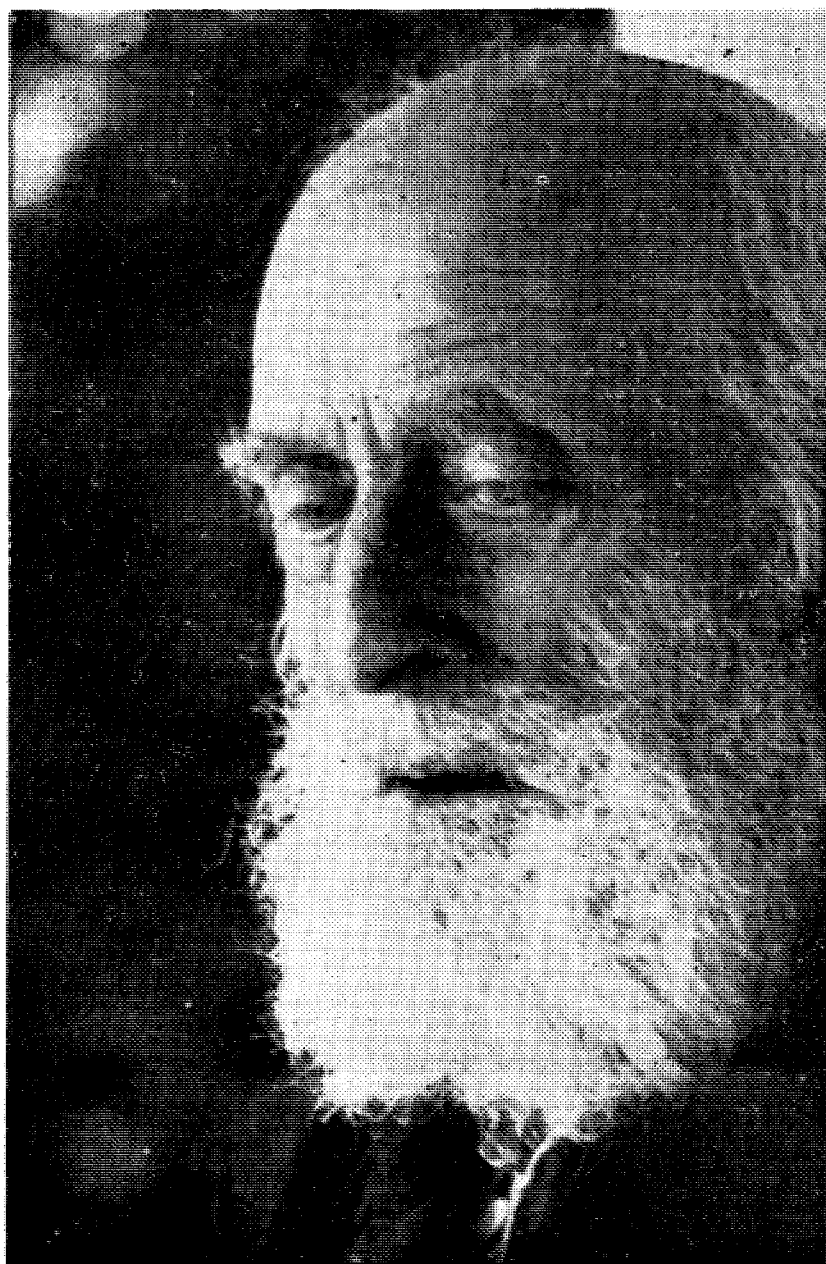
Timebestilling.

Samme sted: Stensilering, bokføring.

Siegfried:

KNUT HAMSUN og professor Langfeldt

En nødvendig kommentar til psykiaterens artikkel i «Samtiden»

«sjelsevnevekt. Det ville naturligvis være for meget for langt at denne djerpe psykiater skulle sette sitt lille vitenskapelige lys under en skjepp selv der hvor han burde føle noe av evighetens vingeslag rundt seg.

Det gikk kanskje an å tilgi denne taktløse selvovervurdering hvis han fremtidig holdt seg beskjedent i bakgrunnen og angret. Men gjør professor Langfeldt det? Ingenlunde!

Istedenfor å tie bom stille og håpe på at landets åndsmennesker skulle glemme hans aktive medvirken i den ondskap og sadisme som etterkrigsoppgjøret representerer - et medansvar som han naturligvis må bære på samme måte som han krever at Hamsun skal ha medansvar for påståtte tyske krigsforbrytelser - så trer den utrettelige genibekjemper i disse dage påny frem i dagslyset med en stor artikkel i «Samtiden» om «Hvorfor kom Knut Hamsun i dårlig selskap».

Det kunne naturligvis være fristende å si at det ikke var mulig for noen av oss forfulgte og domfældte å unndra oss det dårlige selskap som dømte oss, testet oss og mentalundersøkte oss. Men saken har naturligvis langt alvorligere konsekvenser enn at en kan nøye seg med slike lettkjøpte argumenter.

Selve artikkelen er ikke annet enn et forsøk på forsvarer professorens egen rettspsykiatriske erklæring om Hamsuns «varige svekkede sjelsevner» på et tidspunkt som endog lå forut for den siste bok «På gjengrodde stier». Den konkluderer da også med at den eneste mulighet for det norske folk til å slutte opp om Knut Hamsuns 100-årsjubileum til neste år, er å akseptere denne kjennelse om at Hamsun ikke visste hva han gjorde under okkupasjonen. At den mann som mange år før okkupasjonen skrev offentlig at han ville gi Quisling alle stemmene om han hadde tusen, på grunn av en hjerneblødning i 1942 plutselig ble forvandlet til landsforreder og voldsmann!

Vel. Vi forstår at herrene har det pinlig. Det er naturligvis ikke om å gjøre for den døde Knut Hamsun å bli feiret av det folk som ikke forsto hans profetiske syn på tiden og fremtiden, og som nå holder på å gå under sammen med resten av Europa fordi det ikke lyttet til hans

H. Franklin Knudsen:

Rette vedkommende

Forbundets henvendelse til H. M. Kongen hviler nå i Justisdepartementet. Dets favn er stor, og der hviler i evig søvn tusener av henvendelser fra justisoffere. Kabinettssekretær Bommen meddeler oss, at H. M. Kongen har pålagt ham å oversende vår henvendelse til Justisdepartementet som er rette vedkommende. Slik burde det selvsagt være, men vi vet at dette ikke er tilfelle hvor det gjelder våre saker. Vi ville ikke bebyrdet H. M. Kongen med vår klage hvis hans oppfatning av Justisdepartementet var riktig. Til ham er det blitt skikk og bruk bare å henvende seg hvis noen skal ekstra takkes, festes for, begraves eller avdukes. Det var bare i landflyktighet, at man fant Kongen anvendelig også til trøst og hjelp i nøden, mens man hjemme fikk hjelpe seg med Kongeblomster og underlige tegn og gjerninger. Det var dengang i «de gode nordmenns tid». Den ble etterfulgt av en periode hvor «Godviljens menn» fikk herje med landsmenn, mens lovprisingen av Kongen siklet manna over alt folket. Kirkens primas avsa «Folkedommen over NS» og herrene Erik Solem, Paal Berg & Co. eksekverte dommen. Nå er alle disse lysende patriotiske navn overordentlig døde. Bare endel mangler ennå begravelse, og vi rettssvekne skal i mellomtiden hjelpe til med å avduke deres minne.

Når vi nå har henvendt oss til H. M. Kongen, er det fordi vi ble ofret for å dekke over visse skjulte feil og mangler ved frigjøringsverket i 1905. En brist i Norges selvstendighet dengang, som åpnet seg som en revne i 1940. I denne revne ble Nasjonal Samling styrtet i 1945 for å fylle den opp. Det ble gjort i det håp, at folkets oppmerksomhet derved skulle bortledes. De to fraksjoner som hadde styrt Norge siden 1905, den ene med sitt hjerte i London, den annen i Moskva måtte øyeblikkelig finne frem til en modus vivendi. Norges forsvar, som skulle verge landets nøytralitet, var lenge før 1940 gått i oppløsning. Det var de menns verk som fant

Marxes lære så genial. At restene av denne forsvarsmakt ikke ble mobilisert sørget London-klikken for. Man fryktet for å komme i krig med England. Det forklarer at der ingen Riksstett ble i 1945, for i så fall måtte hele gjengen settes under tiltale.

Granskingskommissjonen for over det meste med en harelabb. Slike ting som at Stortingsflertallet avsatte Konge og regjering under Riksrådshandlingene var jo drøye saker. Sett under «landssvikslovdivilla» var dette høyforræderi av første klasse. Men der var andre hensyn å ta. Bedre var det å styrte oss i revnen, enn at revnen skulle blitt et Ginnungagap hvor såvel Kongehus som parlamentarisme ville bli oppslukt. Det sørget de folk for som godkjente det britiske supremati i norske saker. De f.h.v. med Moskva i hjertet måtte bare tie. Et fellesprogram var tingen, samt et oppgjør med dem som hadde Norge i sine hjerter. Slik er det. Hverken gamle eller nye løgne kan mere dekke over denne hårde virkelighet. Denne form for norskhet fikk navnet «nasjonal holdning». Det er grotesk komisk, at det må ha skaffet Foreign Office i London og Kreml en billig latter.

England påførte oss krigen for å få Tyskland til å spre sine krefter. Løftene om britisk hjelp til Norge ble ikke oppfylt. Løftene var ikke avgitt i god tro, man hadde ikke tenkt å hjelpe mer enn nok til å få flest mulig tyske styrker iland i Norge. Mange norske offiserer ga opp kampen i 1940 da de forsto Englands svik. Kapitulasjonens betingelser ble deretter. Derfor tier man også om disse. Britisk og norsk krigshistorie gir opplysninger om de svekkede løfter og den teknikk, som i denne forbindelse ble benyttet. De britiske styrker stakk ganske enkelt av uten varsel. Ja der ble gitt falske opplysninger til de norske avdelinger for å dekke over tilbaketrekningen, i det håp at norsk blod skulle flyte til ingen nytte. Det er muligens ett av de mest råtne svik i krigens historie. Sjefen for den norske arme general Ruge vet muligens enda mer, men han velger å gå i sin grav med sin viten. Vi vet imidlertid nok til å kunne fastslå, at da den norske regjering forlot Norge, så var den ikke uvitende om det bedrag den hadde vært et offer for. Alt dette er ingen hemmelighet lenger, selv om man fremdeles velger

Det er en temmelig nedslående, men typisk norsk foreteelse å se en rekke mere og mindre ubetydelige personer oppkaste seg til dommer over en åndshovding som Knut Hamsun. Den mann som mere enn kanskje noen annen har skapt Norge et navn ute i den store verden var «landssviker» og «nazist» og det gir naturligvis alleslags åndelige øverger rett og anledning til å fallby sine små meninger.

Selvfølgelig er det i historisk perspektiv temmelig likegyldig hva en Brynhildsen, en Storstein eller en professor Langfeldt mener om Knut Hamsun. De er alle folk hvis navn og minne skal forgå i glemsel, mens Hamsuns vil leve videre i hjerter og sinn så lenge menneskene bevarer evnen til å håpe å tro, til å drømme og til å rives med av geniets flukt mot stjernene.

Men det er ilde for vår egen tid at en flokk filistre skal få lov til å skjende - ikke Knut Hamsuns minne, for det makter de ikke, men den nålevende generasjons.

Det er ikke forbausende å finne professor Langfeldt i spissen for dette onde kobbel. Knut Hamsun rakk før sin død å reise nidstangen mot denne mann og det han representerer, og har forsåvidt medvirket til at hans navn bevares sammen med en Herostrats. Men professor Langfeldt representerer noe verre enn det Hamsun har skildret ham som. Han har forrådt noe annet og mere enn det som er Hamsuns «forbrytelse»: et råttent demokratisk system. Han har forrådt menneskenes tro og drøm. Han har forrådt deres higen ut over materien. Han har forrådt Gud.

Og denne mann er det, som ikke bare har erstattet det evige med sin lille latterlige vitenskap for dagen, men som til og med har usurpert Guds rett til å dømme levende og døde.

La gå med at denne norske professor ikke vek tilbake for - sammen med sin disippel dr. med. Ø. Ødegaard å måle geniet på sin komiske

Mannen som ga Maginotlinjen sitt navn

Maginot sammen med president Doumergue (til høyre). Bak dem sees marskalk Pétain.

På et av de tyske krigsforlag utkom det i 1941 en uhyre interessant bok av Herbert Kranz: «Hinter den Kulissen der Kabinette und Generalstabe. Eine französische Zeit- und Sittengeschichte 1933-1940». Det var en usedvanlig underholdende og fengslende bok som kaster et avslørende streiflys inn også over det dagens Frankrike hvor partipolitikken synes å ha spilt endelig fallitt. De forhold som omtales i denne bok forklarer litt av bakgrunnen for denne utvikling. Vi skal i nummerne fremover gi noen smakbiter fra boken og tror sikkert at våre lesere vil ha glede av disse respektløse skildringer av det som foregikk bak de store navns fasade. Serien åpnes med en beretning om mannen som ga Maginotlinjen sitt navn André Maginot.

André Maginot på vei fra Maxim i krigshumør

Hos damene på Maxim

Rue Royale i Paris forbinder to markante punkter i den franske hovedstad, den berømte Madeleine-kirken og Concordienplass, er en av de vakreste plasser i verden, som fikk sin verdensberømte utformning av en byggmester som stammet fra Köln. I Rue Royale finner en også det sted som de fleste europeere og amerikanere forbant med navnet «Paris»: nattlokalet Maxim's.

Historien til huset i Rue Royale nr. 3 begynner 14. juli 1890. Da hadde en italiener en spisesalong i kjelleren, og på den dag, den franske nasjonaldag, da hele Paris feiret og flagget, fikk den ulykkelige mann den ide også å heise et tysk flagg foran forretningen sin. Det hevnet seg. De opprørte franskmenn ødela hans butikk og verten selv, som med nød og neppe unngikk å bli

lynset ble utvist av landet. Det var jo ikke akkurat noen strålende begynnelse, men den tidligere kelner Maxime Gallard lot det ødelagte lokale sette i stand igjen og innredet her en liten restaurant «Restaurant Maxime». Mannen døde snart, og for å kunne føre forretningen videre tok enken to menn av sitt be-

kjentskap inn i foretaket. Den ene var en berømt kokk og den annen en hoteldirektør, som ved siden av også var en spion som den daværende innenriksminister betalte av det meget omtalte «hemmelige fond». For å tekkes gjestene fra London, ga han restauranten det engelskklingende navn «Maxim's», og da den ble åpnet på ny i 1893 fikk den snart ry som en av de mest mondene restauranter i verdensbyen Paris. Her ferdedes alt som hadde et navn. Og ikke bare i Paris. I den berømte lille diskrete salong i annen etasje traff den belgiske kong Leopold sin vakre venninne Cléo Mérode. Salongen i Ludvig den XVI's stil som han foretrakk eksisterer fremdeles. Her feiret den senere kong Edvard den VII. som prins av Wales kostbare fester. Her ga russiske storfyrster på en natt utallige tusener francs. Og ikke bare for mat og drikke, for på

Maxim traff herrene hine kostbare og lettlivede damer, om hvilke snart hele verden nynnede med, da sangspillet «Damene på Maxim» fra 1899 gikk over scenen i alle de store byer. Og seks år senere het det i Lehárs «Glade enke»:

Så går jeg til Maxim
Der er jeg svært intim.
Ti der jeg meg befinner
blant lutter små venninner -
Lolo, Dodo, Jou-Jou,
Clo-Clo, Margot, Frou-Frou.
Hos dem jeg kan forglemme
mitt kjære fedreland.

Men disse damers liv så bare så strålende ut på scenen og i rampelyset. «Maxim» hadde en resepsjonssjef, hvis kone tok seg av damenes toilettrom, Madame Amédée, og da hun ble damenes fortrolige forsto hun snart hvor skoen trykket. Hun innredet på landet et hjem for småbarn, og når mødrene så ikke kunne betale pensjonspengene for de små, sa ga Madame Amédée sin mann et vink og den neste stenrike amerikaner ble så anbefalt nettopp denne dame som var kommet i etterskudd med betalingen. Damenes skjønnhet svant hurtig og herligheten til mange av de fyrster som ferdedes her overlevet heller ikke verdenskrig nr. 1. Men den «berømte» Gerard, hovmesteren, trakk seg tilbake til privatlivet som millionær.

En farlig gjest

25. mai 1931. Det begynner allerede å gry av dag da to politikonstabler med sine karakteristiske korte kapper og kepi avpatruljerer Rue Royale og stanser foran nr. 3. En voldsom larm trenger ut på gaten gjennom de lukkede vindusruter med forheng foran. Konstablene nøler med å tre innenfor, for de står foran Maxim's, de fine folks nattlokale, og de vet at blant gjestene befinner det seg spisser fra den franske regjering og innflytelsesrike deputerte, folk som tar det ille opp om en simpel politimann, en «flic» som pariserne sier utfører sine plikter i utide. Dog spetaklet blir stadig verre. En opphisset mannsstemme brøler, de hører knallende slag som

om noen slo med en stokk på bordet og stoler, de hører klirrende skår av servise og flasker. Da må de gripe inn og de åpner døren til det berømte lokale.

Men i vestibylene styrter straks Antonin «chef chasseur», bort til

dem, en fornem herre i frakk med en stor M på oppslaget. Han har under seg garderoben og en skare av livreklede folk, som hver enkelt tjener mere enn en deputert, som dog årlig stikker sine 45 000 francs i lommen. Besvergende trer Antonin hen til de to politimenn. «Meget elskverdig av dere, mine herrer, å uleilige dere hit inn, men ganske overflødig», sier han. «Litt larm, men det gir seg - dere vet jo hvorledes det er: en gjest som har den vane når han har fått litt for mye å slå løs på alt i lokalet. Men det ordner seg igjen!» Og så sier han den trylleformel som franskmennene mener å løse alle vanskeligheter med: «Ca s'arrange».

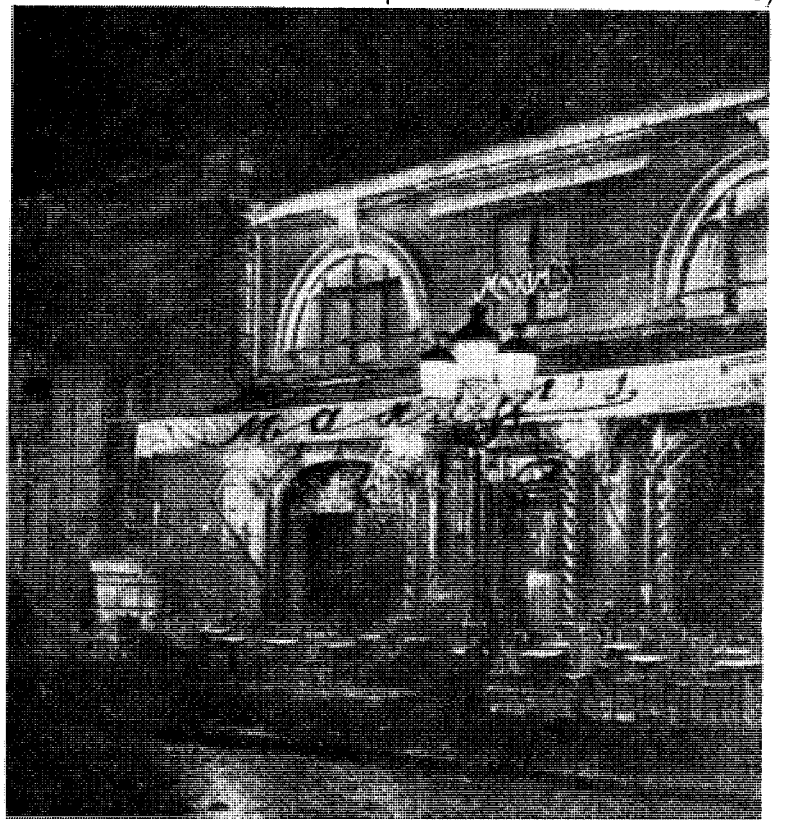
De to politimenn er fremdeles i tvil om hva de skal gjøre da

døren fra restauranten til vestibylene åpner seg. «Ser dere, nå har han allerede falt tilro, nå går han hjem!», sier Monsieur Antonin og trenger de to politimenn tilside slik at gjesten ikke skal få øye på dem. Det kunne føre til et nytt opptrinn. Skjult bak en portiere ser politifolkene herren som har ødelagt alt derinne. Han er godt og vel 2 meter høy og går møysommelig, støttet til en stokk med en gummipropp i enden. De vet straks hvem det er - krigsminister Maginot. Nå har Monsieur Antonin bukket ham ut, en av hans «chasseurs» har plystret på en bil, døren smeller i og motoren kommer igang for fullt. De to politimenn ser etter bilen som forsvinner

(Forts. side 8)

Minister Lunde på offisielt norsk statsbesøk besiktiger den erobrede Maginotlinje i 1941.

Pinsefest i Namur Knut Hamsun

(Forts. fra s. 1).

forgjeves ventet på den lovevede hjelp fra franske og engelske tropper.

Så meget mere forbausende var det bilde som frembød seg i 1948 tirsdag før pinse på bastionen Terranova.

Porten til byen står på vid gap. I den indre gård har man omhyggelig slått det frodige gress, og ved muren i bakgrunnen er en firkant bestrødd med gul sand. Syv peler er rammet ned i jorden i en avstand av halvannet skritt og plasert snorrett ved siden av hverandre. Foran dem står 14 belgiske politifolk oppmarsjert. I dag bærer de ikke sine latterlige luer som er knekket bakover, modell 1830, men stålhjelmer, som åpenbart stammer fra gamle franske lagre. De står med geværet ved fot.

Litt bortenfor: en gruppe svartfrakkede sivilister som pludrer sammen. Noen røker sigaretter. På vollene rundt om sitter det på huk, står og ligger det en menneskemengde, som neste dag av avisene blir anslått til 2-3000. Delvis er de kommet for timer siden for å kunne nyte det forestående skuespill. Det er ennå tidlig på morgenen og kjølig. Solen har nettopp stått opp. Her og der spises det medbrakt mat med god appetitt. Hele familier har samlet seg om spisekurvene. Man spøker og ler. Stemningen er forventningsfull, munter, opprømt som foran en stor folkeforlystelse, og overalt gir grupper av unge piker og kvinner i brogede klær liv og farve over bildet.

Plutselig går det en bevegelse gjennom mengden. Alle står opp, trenger på og stirrer mot porten ut. Tre mørkegrønne, lukkede biler sterkt beslått med metall farer inn på gårdsplassen.

«Tiens, les voilà! De kommer!»

Ennå er det ikke så langt. Vognene krysser indre gård, runder politifolkene og de svartkledte sivilister og forsvinner gjennom den indre port. Strålene fra den stigende sol brer en mild varme og kaster de lange skyggene av pelene som truende utstrakte, blåaktige fingre på den okergule sand. Mengdens oppmerksomhet er nå konsentrert om den port hvor bilene forsvant og hvis åpning forblir mørk og skjebnesvanger trass i det tiltagende lys.

På en gang ser en bevegelse i den mørke åpning. Skikkelser avtegner seg og kommer frem i lyset som om de skulle være fanget inn av lyskasterne på en scene. Politifolk leder syv dødsdømte frem. Dog

ennå før øyet helt har fattet det dystre tog, stiger det et brøl fra mengden slik at både himmel og jord skjelver.

«A mort! A mort! Ned med forrederne! Drep dem!»

Mengden bærer seg som av-sindig. Først litt etter litt blir det mere ro, fordi det skuespill som nå begynner fanger all interesse. Med tau blir de syv bundet til pelene, med brystet mot pelen og ryggen til henrettelseskommendoen. Etter krigsrettens dom skal de skytes bakfra.

Vitsmakerne unnlater ikke å rette til rop til de dødsvidne: «Nå, du rødnese, nå får du hva du fortjener!» - «Rop ennå en gang Leve Hitler, for om tre minutter er det for sent!» - «Hvorledes liker du deg nå, gamle landstryker?»

Fra den svartkledte gruppen kommer det en prest. Han iler fra pel til pel, sier etpar ord til de fastbundne og holder krusifikset frem til et kyss. Fire av de syv vender seg bort og ryster på hodet.

Presten trer tilbake. To skarpe kommandorop lyder. Det rasler i geværene og en salve pisker ut av dem. I det øyeblikk de syv ofre blir truffet i ryggen og synker sammen, bryter massen ut i vill jubel.

Hvis en sa at det går for seg som ved en tyrefekting, så ville en fornærme spanierne. Det er hylet fra en masse frigjort fra alle andre følelser enn hat, en sammenløpet flokk av primitive, av hylende gale som fryder seg over kadavrene som henger i pelene. Noen av ofrene rykker det fremdeles i og de beveger armer eller ben som grufulle sprellemenn. En ung sersjant løper fra pel til og deler ut nådeskudd i tinning eller nakke ettersom det faller best for ham. Alt blir ledsaget av taktfast klapping. Mennene svinger hattene, de unge kvinner vinker med lommeørklær og sjal.

To ganger gjentar det samme skuespill seg. Det dreier seg om et drama i tre akter, gratis folkeforlystelse. Tilslutt inntreffer til og med en uforutsett hendelse. I tredje pulje blir en av de dømte bare såret, mens derimot båndene som holdt ham fast til pelen ble skutt istykker. Den trufne, en lang kar av kraftig legemsbygning dreier seg om og går et par skritt, vaklende som en opptrukket mekanisk figur og med ansiktet opp mot solen. Blodig skum velter frem i munnen på ham. Publikum skriker av begeistring. Har man noengang sett noe slikt: - en henrettet som går en spaseretur. «Grip ham! Gjør ende

på ham! A mort! A mort!»

Et øyeblikk er det forvirring blant politifolkene og etum hjelpeløshet blant de svartfrakkede. Så fatter en av de uniformerte en mandig beslutning. Han løper sidelengs inn på den vaklede skikkelse og spenner bena for ham. Han faller om og to politifolk kneiler straks ved siden av ham og fyrer av to pistolskudd, tilfeldig og usikkert. Det gjør slutt på den domfelte.

Forestillingen er forbi. Rettferdigheten har skjedd fyldest. Mengden sprer seg snadrende til de nedenfor liggende butikker.

Et par uker senere finner det sted en ny massehenrettelse i Dinant, og tilfellet vil at det akkurat da blir feiret en vidt berømt kirkefest i byen, Kermesse. Naturligvis er klubbene og foreningene i omegnen samlet tilstede. De feirer natten igjennom i kneiper og danselokaler, og om morgenen marsjerer de med musikk i spissen og med valende faner til henrettelsesstedet. Dette blir til og med litt for meget for en del av pressen. Et par katolske blad protesterer mot denslags offentlige henrettelser, og det foranlediger justisministeren til å bestemme at fremtidige henrettelser skal skje i mere beskjeden offentlighet.

I Charleroi bygger man en slags skyteplass på gården i politikasernen med tilskuertribune, kulefanger, traverser og liknende spissfindigheter. Det som fremtidig skal skje av henrettelser i dette område forbeholdes denne arena. Dog ennå før alt dette kan avtales, forkynnes, planlegges og fullendes kommer året 1950, og massehenrettelsene hører opp. Så forblir det nye, vakre anlegg ubenyttet, noe som beklages sterkt, for en ville jo gjerne ha sett hvorledes det gjorde seg i praksis.

(Forts. fra s. 4).

advarsler. Hamsun blir nok feiret av kommende generasjoner her i Norge - hvis det blir noen kommende generasjoner, og han blir nok også ved 100-årsjubileet feiret ute i den store verden om vi lar være. Selv den røde blodhund Molotov forsto ifølge Trygve Lie en så åpenbar ting, som har gått den store psykiater hus forbi.

Har Norge råd til å la være å reklamere med Knut Hamsuns navn, så kan sakens Knut Hamsun vente i sin grav noen år til på en klokere slekt!

For uredeligheter i argumentasjonen av den art som professor Langfeldt presterer i sin artikkel kan aldri skade noe menneske, allermest en åndshøvding som Knut Hamsun, som har rørt hjerter og sinn i en hel verden.

Derimot tør det stille seg annerledes med en psykiater og norsk universitetslærer som stiller opp følgende «vitenskapelige» regnestykke: Hamsun var en beundrer av og tilhenger av Quisling. Quisling forsøkte å komme til en ordning med okkupasjonsmakten. Denne okkupasjonsmakts ledere var «nazister» som påståes å ha begått krigsforbrytelser. Ergo er Hamsun «nazist», og tilhenger av «vold, brutalitet og gemenhet, terror og tortur, gestapo og konsentrasjonsleire» m. m.

Simsalabim så er høvdingen, den elskede dikter og veiviser i åndens verden omdannet til umennesket og voldsforbryteren, som trenger Langfeldts attest om «varig svekkede sjelsevner» for at han kan behørig feires av sitt takknemlige folk ved 100-års-jubileet!

Denslags godtkjøpsprat som er av samme art som de autoriserte argumenter mot tidligere NS-folk, trenger naturligvis ingen imøtegåelse.

Men det som trenges er at alle dette lands og alle Europas og verdens Langfeldter snart blir satt på plass før hele menneskeheten er blitt til en hylende bande av ungdomsforbrytere og atombombekastere.

Professor Langfeldt stiller seg offentlig i bresjen for rasjonalismen og materialismen og får som yppersteprest for disse onde krefter, som har brakt verden på undergangens rand, finne seg i å stå som anklaget for menneskehetens domstol og bli målt og testet.

Professor Langfeldt stiller med sin «human-etikk» og sin gudsfornektelse fornuftsmennesket - og det vil naturligvis til syvende og sist si seg selv - i Guds sted. Vi synes det er et usedvanlig dårlig bytte!

Vi synes også at alle verdens professor Langfeldter, som nå har herjet med oss i menneskealdre, og hvis politiske giftblomst bl. a. har slått ut i Mot Dag her hjemme, er de store svikere. De har revet ned alterne og sammen med dem idealene, og de har forrådt den tro som skiller mennesket fra dyret. I deres spor har det grodd ulykke, usikkerhet, følelseskulde og frykt. Atombomben med dens redsler er deres ektefødte barn. Materien som tilintgjør materiens sønner og døtre.

Det er derfor professor Langfeldt og ikke Hamsun som trenger en psykiatrisk erklæring. Vi er ikke fagfolk på området, men vi vil heller intet menneskes død og fortapelse. Derfor må vår kjennelse når det gjelder professor Langfeldt bli den han selv feldte overfor Knut Hamsun.

La da det være hans unnskyldning og oppreisning når den forrådde og bedratte menneskehet reiser sin anklage mot de troløse som kastet den ut i det ytterste mørke, hvor det eneste håp er glimtene fra Knut Hamsun og andre åndens fyrtårn.

Siegfried.

Tannlege

MARTIN KJELDAA S

Hansteensgt. 2

Trf. 44 75 54

Annelise Parow
TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Prost Hedems siste brosjyre

omfatter følgende interessante kapitler:

1. Konstitusjonell nødrett og folket's rettsbevissthet.
2. Professor Keilhau og Elverumsfullmakten.
3. Opptakten til 9. april.
4. Det tyske mottrekk.
5. Partiet foran fedrelandet.
6. Tyskernes inntog i Oslo. General Spears's skildring.
7. Norsk professor villeder svensk almenhet.
8. Rettsgrunnlaget for okkupasjonstidens norske administrasjonsorganer.
9. Det ulovlige Storting.
10. Høymessen i Trondheim Domkirke 1. februar 1942.
11. Eksilregjeringen og flerkoneriet.
12. Efilates.

Vi anbefaler denne utmerkede brosjyre på det beste. Send oppgave over folk som bør ha den - og beløpet kr. 3,- + porto pr. brosjyre over giro 15028, Forbundet, Boks 3214, Oslo. Vi ekspederer gjerne brosjyrene direkte herfra til oppgitte adresser.

Rette vedkommende

(Forts. fra s. 4).

å undervise den oppvoksende slekt i eventyr istedet for i historie.

Hva gjorde så vår regjering? Den rømte fra ansvaret og bedrageriet. Fhv. utenriksminister Koht beretter meget interessant om regjeringens ferd til England ombord på det britiske krigsskip. England tok faktisk med seg den norske regjering som gidsler, etter å ha sviktet alle løfter om å hjelpe Norge i den krig det hadde påført landet. At regjeringen fant seg i denne deportasjon kan kun forklares med, at det for den sto slik, at der ingen annen utvei var. Folkedommen over dens svik mot landet truet. England tok med seg den norske regjering kun med det for øye, å bruke den som en exil-regjering fortsatt i sin tjeneste. Derfor fikk Nygaardsvold og hans geliker ingen ordentlig status i London. Det er rent rørende å lese norske beretninger fra Londontiden om alle de anstrengelser som ble gjort for å spille en rolle, som de ikke var tiltenkt. Da var Kongen god å ty til. Dette er den hele og fulle sannhet om dem «som skulle fortsette kampen for Norges selvstendighet i utlandet». De evnet ikke engang å sørge for sin egen selvstendighet. Regjeringen Nygaardsvold tok parti for England, som hensikt og hensynsløshet hadde påført Norge krigen og okkupasjonen og som hadde sveket alle løfter om hjelp. Tør noen ansvarlig politiker nekte dette i dag, så lyver han hensiktsløst. Britiske statsmenn rødmer såvisst ikke over slike ting. Det tilstår de så gjerne. Churchill sto straks frem i parlamentet og berettet om sine handlinger. Derfor kan disse ting forlengst dokumenteres. Derfor også de underlige dagbøker og utredninger fra norsk hold om oppholdet i London.

Norges historie skal ikke skrives av Justisdepartementet. Dets virksomhet er bygget på en gjennomført historieforsalskning. Det er denne, som danner grunnlaget for «rettsoppgjøret». «Rettsoppgjøret har selvsagt ikke noe med rett å gjøre og den ju's som er anvendt har heller ikke noe med lov å gjøre. Derfor nye lover og landsvikjuss. De juridiske krumspring og spissfindigheter man grep til bryr vi oss ikke om. Jussen har alltid i historien vært en skjølge når den er brukt av makthavere i politiske og religiøse saker. Det var «folkets rettsfølelse» som man bygget oppgjøret med oss på! Men man stolte ikke helt ut på folket, så man anskaffet en ny rettergangsord-

ning! Et justisdepartement som fremdeles godkjenner juss av rettsoppgjørstypen forhåner bare sitt eget navn og medvirker derved til å nedbryte respekten for den lov og rett som det er satt til å passe på.

Det vil fremgå av samtlige premisser i landssviksaker, at siktede er pådyttet en historisk oppfatning som er falsk. Nemlig at vi måte forstå, at vi gikk i fiendens tjeneste. Vi burde være dømt for ikke å ha gått i Englands tjeneste etter begivenhetene i 1940. England ønsket ikke noen dom over NS. De bestemte kretser der er altfor kloke til å skaffe seg unødige fiender. Men her hjemme var det nødvendig for å dekke over de såkalte lovlige myndigheters svik mot folk og land. Da var selve det å ofre Norge som rettsstat nødvendig. Derved faller hele det politiske rettsoppgjør i grus og begraver alle de politikere og jurister som lot seg låne ut til dette skumle spill. Det er selvsagt bortkastet tid ytterligere å diskutere denslags med Justisdepartementet eller domstolene. De vet like godt som vi at rettsoppgjøret var politisk og at jussen var tillempet deretter.

Derfor henvendte vi oss til H. M. Kongen og henledet også Hans oppmerksomhet på rettssviket, i det håp at Han som alle nordmenns Konge vil gjøre sitt for, på sin måte, å bidra til å gjenopprette lov og rett i dette land.

H. Franklin Knudsen.

Mordet på -

(Forts. fra s. 1).

tid, og opprødte herunder helt åpent og var sett å samtale med flere personer.

Ved attentatet løstnet hovedgjerningsmannen - etter å ha kikket inn i begge de første bilene - med sin maskinpistol omkring 25 skudd gjennom det åpne vinduet inn i den siste bilen, der grev Bernadotte, hans landsmann generalmajor Åge Lundström og den franske obersten Serot hadde sine plasser. Folke Bernadotte ble rammet av seks projektiler og døde likesom oberst Serot, som fikk 18 kuler i seg. Morderen forsvant fra gjerningsstedet til fots, men etterlot pistolløpet og magasinet tilhørende mordvåpnet på åstedet, de tre attentatmenn kjørte vekk i jeepen.

Den israelske regjering og myndighetene lot morderne gå fri. I den rapport, som general Lundström avga til FN's generalsekretær, heter det blant annet:

«Etter at jeg har hatt tid til

å tenke over saken, føler jeg meg forvisset om at mordet var overlagt og nøye planlagt. Det sted hvor vår bil ble stoppet var omhyggelig valgt og de menn som nærmet seg oss visste tydelig ikke bare hvilken vogn Bernadotte kjørte i, men også hvilken plass han hadde i bilen».

En av de svenske FN-observatørene, major S. V. Facht, bevitnet også at mordet var en i minste detalj overlagt gjerning fra israelernes side, og han belyste forholdene med blant andre følgende ord: «Araberne har vært ytterst villige til å la oss se så meget som mulig og gi oss all hjelp som var nødvendig, mens vår virksomhet stadig ble sabotert av israelerne - de har behandlet oss på en forunderlig måte.

Samme aften da vi ankom til Haifa, hadde de israelske Haganah-offiserene laget en fest på en restaurant i anledning mordet på Bernadotte. Her jublet man, applauderte og danset.

Hva araberne angår hadde jeg anledning til å se, hvordan folk reagerte i Damaskus og Beirut, hvor jeg var morddagen. Der sendte avisene ut små ekstrablader, som ikke var meget større enn en desimeter i kvadrat, men jeg så hvordan folk gråt på gatene, når de leste dem, mens israelerne klappet og jublet».

Det sto klart fra begynnelsen at mordet ble forøvet av medlemmer av en eller annen av de terrororganisasjoner - Sternligaen, Irgun, Zwi Leumi etc. - som intimt samarbeidet med Jewish Agency og ledende israelske politikere for å rydde av veien personer, som ansåes å hindre eller bremse Zionismens vidtgående planer. Likesom det viste seg at de israelitiske myndighetene ikke ville - eller våget - stille ugjerningsmennene til ansvar. Denne innstilling var så åpenlys at den svenske regjering så seg nødt til gjennom riksadvokaten, assistert av kriminalkommissaren Otto Danielsson, Første Stadsfiskalen Martin Lundqvist og overdirektør Harry Södermann å granske det israelske utredningsmateriale, hvilken undersøkelse ble ferdig i mars 1950.

I de svenske kriminaleksperter betenkning gis en mengde eksempler på at de israelske myndigheter har unnlatt å få mordet oppklart, og Riksadvokaten fastslår følgende i sin konklusjon:

«De spesielle vanskeligheter som f. eks. organisatoriske svakheter ved Israels nyskapte politivesen samt urolige ytre og indre forhold i Jerusalem ved tidspunktet for mordet - gir ikke en tilfredsstillende forklaring på de åpenbare mangler som kleber ved den israelske utredning».

«I virkeligheten er mangle-

Nye bøker i FOLK OG LAND's boktjeneste

Fra det tyske Druffel-Verlag har vi fått følgende nye bøker:

Dr. Julius Lippert: *Lächle - und verbirg die Tränen.*

Vi har hørt så meget om de tyske «krigsforbrytere». I denne bok presenterer en av dem seg for offentligheten. Og han er såvisst ingen ukjent mann, ikke engang for nordmenn. I den engelske fangeleir i Hamburg-Bergedorf stanset leirkommandanten, en yngre engelsk major foran en av «forbryterne» og sa:

«Hva var Deres navn igjen? De forekommer meg så kjent».

Det viste seg også at de virkelig var kjent fra før. Sommeren 1936 var den engelske major med blant de engelske deltagere i Olympiaden og da ble han blant annet mottatt og bevertet av Berlins overborgermester. Det var denne overborgermester, dr. Julius Lippert, som nå sto foran ham i fangedrakt. I 1936 hadde de underholdt seg livlig med hverandre og de var enige om at England og Tyskland måtte gå sammen, politisk og økonomisk, og i at Hitler var en stor mann, som betød like meget for Tyskland som Disraeli for England.

Den engelske major behandlet dr. Lippert meget pent, men det er synd å si at de belgiske myndigheter som han ble utlevert til fordi han en kort tid var beordret som kretskommandant i Ardennerbyen Arlon, fulgte majorens eksempel.

Det er om sine syv år i fangeleire og tukthus overborgermesteren forteller i denne uhyre interessante bok, som blant annet skiller inngående hvorledes de som hadde stått sammen med Tyskland i den desperate kamp mot bolsjevismen ble behandlet. Det er så grusomt at det nesten ikke er til å tro. Men vi vet jo selv at dette er sant.

224 sider. Innbundet i lærerbind. Illustrert kr. 24.—.

Ilse Hess: *Gefangener des Friedens.* Neue Briefe aus Spandau.

Disse brever fra Rudolf Hess i Spandau-fengslet (fra årene 1952—1955) danner en fortsettelse av de brever som er gjengitt i Ilse Hess' første bok «England — Nürnberg — Spandau». Bindet er imidlertid et sluttet hele som godt kan leses alene. Fru Hess innleder boken med et interessant tilbakeblikk på årene 1920—23 før hun igjen gir sin mann ordet. Den som vil vite hvem Rudolf Hess i virkeligheten er bør lese disse brever fra filosofen bak fengselsgitret, mannen som med livet som innsats prøvet å skaffe Europa fred i 1941 og som ble belønnet med et fangenskap som hittil har vart i 18 år. Han overga seg i Englands hender på samme måte som Napoleon i sin tid. En bok som det er verdt å eie.

196 sider. Innbundet i lærerbind. Illustrert. Kr. 18.25.

Ellers har vi fremdeles:

Marc. Augier: *Götterdämmerung.* Glimt fra siste bombevinter i Berlin, fra marskalk Petains siste tilfluktssted i Hohenzollernes, Sigmaringen og fra Mailand, hvor forfatteren opplevet Mussolinis siste dager. Pris kr. 23.50 innbundet.

Ilse Hess: *England — Nürnberg — Spandau.* Første brevsamling fra Rudolf Hess i Spandaufengslet. Pris kr. 15.50 innbundet.

Walter Nowotny: *Fliegerwunder aus Österreich.* Verdenskrigens mest berømte krigsflyver. Pris kr. 16.— innbundet.

Joachim von Ribbentrop: *Zwischen London und Moskau.* Utenriksminister von Ribbentrop forteller i sine siste optegnelser fra Nürnberg om hvem som hadde skylden for verdenskrigen og meget annet. En uunnværlig bok for alle historisk interesserte. Pris kr. 31.— innbundet.

General Emilio Esteban-Infantes: *Blaue Division.* Kr. 17.50 innbundet.

Helmut Sündemann: *Alter Feind - was nun?* Det er forholdet mellom England og Tyskland den tidligere tyske stedfortredende rikspresesjef behandler i denne uhyre interessante bok. Pris kr. 18.— innbundet.

Helmut Sündemann: *Das Erbe des falschen Propheten.* En usedvanlig fengslende fremstilling av Moskvas kamp om Tyskland. En virkelig gedigen og tankevekkende bok. Pris kr. 28.— innbundet...

Bøkene leveres portofrit mot forskuddsbetaling. Eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr. Skriv til Folk og Lands Boktjeneste, boks 3214, Oslo.

ne av en så grov natur, at det må betviles, om de israelske myndigheter overhode har bestrebet seg på å få frem et positivt resultat av sin undersøkelse!»

FOLK OG LAND!

selges hos

Madsens Bladforretning
Øvre Baklandet 60 i Tr.heim

MAGINOTLINJEN

(Forts. fra s. 5).

bortover gaten. En av dem bærer Krigskorsets bånd.

«Han der holdt seg bedre i krigen foran Verdun enn i fredstid i Paris», sier han beklagende og sier dermed det som er å si om André Maginot.

Da verdenskrig nr. 1 brøt ut i 1914 var Maginot 37 år gammel, deputert og understatssekretær i krigsministeriet. I hans stilling ville det vært en lett sak å skaffe seg en behagelig jobb bak fronten, men han meldte seg straks til troppstjeneste og ga til og med avkall på sin forrett som deputert til å få særlig behandling. Han gikk inn som simpel soldat og ville ikke ha det annerledes enn de mange landsmenn som med gevær i hånden gjorde sin tunge plikt mot fedrelandet. «For en nasjon som ikke vil dø er krigen det viktigste i tilværelsen», skrev han til en venn, og nå opplevet han, pint av forferdelse, de ødeleggende slag av det tyske angrep sommeren 1914. Han så toget av sivilister som flyktet av skrekk for krigen og bak dem så han de slagne franske soldater. «Enfinner illusjon forsvant når jeg så den uorden de beveget seg i og deres håpløshet», skriver han i sin krigs dagbok. Det var menn som kom fra nederlaget. I løse flokker på fem eller seks mann, tilfeldig rystet sammen, slepte de seg fremover mere enn de marsjerte. De var stive av skitt og blod, deres uniformer var revet istrykker, sky og elendige beveget de seg forbi reservene. Arme djeveler støttet seg på geværene som på krykker og alle kreperte nesten av sult og tørst. Vi ga dem noe å spise, å drikke. Vi spurte hvorledes utfallet av slaget var. De kunne bare svare påny og påny: «Det var fryktelig, grusomt».

«Det begynner jo som i 1870», sa en kamerat til Maginot, og dette første nedslående inntrykk av den franske armé som ikke holdt mål, grov seg dypt inn i Maginot. Ennå visste han intet om den linje som engang skulle bære hans navn, men disse avgjørende krigsopplevelser fra augustdagene 1914 hvilte i hans underbevissthet som et fjell. Riktignok var han en altfor aktiv natur til å la seg personlig bevinge av disse fortvilede dager. Han var jeger og fekter en mann av veldige krefter, en pågangsmann, og så meldte han seg da krigen gikk over til stillingskrig til patruljetjeneste og var foran Verdun en av de tapreste og vildeste støttoppførere franskmennene hadde. Flere ganger fikk han utmerkelser og ble forfremmet til sersjant i løpet av kort tid. Så kom den novemberdag 1914 da sersjant Maginot på en patruljegang kom inn i skuddstrålen til et tysk maskingevær. Fra morgengry til sent på kvelden lå han bak en stor stenblokk til det endelig i mørket lyktes hans kamerater å bringe den

svære mann i sikkerhet. Han ble helbredet så langt det gikk an å helbrede, og i det «horisontblå kammer» («horisontblå» svarer til det tyske «feltgrå») av 1919, hvor så mange frontkjempere rykket inn som deputerte at man mente det ville bety en vending i det parlamentariske liv, så man også den to meter store mann som møysommelig beveget seg fremover ved hjelp av to stokker, André Maginot, som ikke bare var omgitt av den krigsfrivilliges, men også av den høyt utmerkede og såredes frontkjempers glans.

Han hadde opplevet de allierte våpens «seir», denne «seir» om hvilken Clemenceau sa at Frankrike bare hadde kunnet oppnå den ved å skrape sammen soldater fra hele verden, til og med fargede fra Afrika. Han hadde opplevet det store øyeblikk da han i spissen for de sårede som kjørte foran hæren ved «seierherrenes» inntog i Paris dro gjennom Triumfbuen omjublet av den ventende mengde. Men selv til tross for denne «seir» er André Maginot, selv om han ikke er klar over det selv, for evig knyttet til minnet om de fryktelige augustdage i 1914, da han opplevet at den tyske soldat i sin uimotståelige angrepsånd var den franske overlegen.

Slik oppsto Maginotlinjen

29. desember 1927. Det lille slott i Rue Dominique, som i dag er det franske krigsministeriums hovedsete, har huset de mest forskjellige beboere. Det har sett Napoleons mor, som residerte her, men der som mistroisk enkel kvinne fra landet likeoverfor sønnens glimrende oppstigning til Europas behersker alltid anvendte den tvilende formular: «Hvis det bare kunne vare» (pourvu que ça dure). Det så marskalk Niel, som den vakre gule rose er oppkalt etter og som i sin tid innførte chassépotgeværet i den franske armé. Det så krigsminister Boulanger (1837-1891), som lot bygge inn en trapp i haven slik at de livlige damebesøk som han gledet seg ved ikke skulle kontrolleres av alt for mange øyne. Og denne dystre desemberdag ser det krigsminister Painlevé i samtale med den deputerte André Maginot, som skulle bli av vidtrekkende betydning for Frankrikes skjebne.

De to menn sitter i ministerens værelse som vender ut til haven. Der ute stritter grenene av trærne stivt opp i den melkehvite vinterluft. Værelset har fremdeles møbler fra Napoleonstiden, og det rødlige mahognyskap i empire stiger frem fra det grønne tapet. Herr Painlevé er en liten fyldig mann med en stor snurrebart og Maginot raker høyt over ham også i sittende stilling. Likevel sitter han som en skolegutt foran læreren, for André Maginot som igrunnen er en enkel og åndelig sett ubetydelig mann mer-

DEN RØDE FARE

Rett overfor Alaska, bare 120 kilometer borte, på den annen side av Beringstredet, har bolsjevikene anlagt nesten 50 flybaser Hovedkvarteret for luftvåpnet ligger, etter det Deutsche Soldaten-Zeitung meddeler i Petropavlovsk i den sydlige del av Kamtsjatka. Hele kysten fra Ochotske hav til øya Etorofu i Syd-Kurilene er spekket med jettjagere (type MIG 17) og er besatt med 10 divisjoner luftlandetropper. Mot dette masseoppbud kan amerikanerne for tiden bare stille de underlegne F 86.

*

ENTARTETE KUNST ETTER KILOPRIS

Som våre lesere vil huske var det i sin tid stor ståhei omkring den utstilling Hitler lot arrangere over «Entartete Kunst». Rent bortsett fra at også dette betimelige tiltak etterhvert førte til overdrivelser på kunstens område så var den opprinnelige utstilling en trist samling av ståltråd, blikkbokser o. l., som smarte kunsthandlere hadde fått prasket på de tyske kunstgallerier som «moderne kunst». Ramaskriket rundt omkring i verden førte til at Hitler tilbød skralhalsene å få kjøpe hele skitten for det samme som tyskerne selv hadde gitt for det. Og med et sursøtt smil måtte så de kunstforstandige bite i det

ker den annens overlegehet.

Paul Painlevé, som i sitt liv hadde vært minister et dusin ganger og ministerpresident flere ganger, hører til vidunderbarne. Som sønn av en parisisk håndverksfamilie hadde han 12 år gammel allerede skaffet seg så mange kunnskaper at han kunne ta abitureksamen. Tidlig ble han professor i matematikk ved universitetet i Paris. Han arbeider på differensialligningens vanskelige områder vakte oppsikt hos fagfolk verden over. Ut fra sine kunnskaper og mekanikk, interesserte han seg lidenskapelig for utviklingen av flyene, og han var den første franskmann som foretok en flyvning som passasjer (med Wright). Fra året 1910 forskrev han seg til politikken og påny og påny ble han krigsminister, fordi han med sin klare matematiske hjerne følte seg tiltrukket av den militære verden og snart ble den beste fagmann når det gjaldt militære spørsmål. Når han nå redegjorde for sine tanker likeoverfor den oppmerksomt lyttende Maginot, så hadde hans utredning både noe av en professoral forelesning som av matematisk ufeilbarlighet.

Forts. neste nr.).

sure eple. Hele utstillingen ble solgt og transportert over til USA. Først i 1945 hørte en noe nytt om de selebre kunstverker som barbaren Hitler hadde skjendet. En liten notis i de amerikanske aviser fortalte at hele bunten var blitt solgt til en skraphandler etter en kilopris av 10 cent! Den pris Hitler fikk var 7 millioner mark.

*

KONKURRANSE OM LYTTERNE

Mens en her hjemme gråter bitre tårer over den evindelige Kirkvåg endelig skal takke av i Kringkastingen foregår det andre og større ting på området i Danmark. Her hjemme har en øyensynlig forsonet seg med at det er ikke noe å gjøre med det usannsynlig slette program som Norsk Rikskringkasting år etter år oppvarter sine tålmodige lyttere med. I Danmark derimot, hvor misnøyen over de dårlige programmer er like stor som her, har noen behjertede mennesker tatt saken i sin egen hånd. I internasjonalt farvann syd for Amagar har det dukket opp en privat radiosender, som arbeider fra et skip «Mercur» under Panamas flagg. Foreløpig rekker senderen Kjøbenhavnrområdet med nærmeste omegn, men den kan naturligvis utbygges videre. Det sendes betalt tekst, vesentlig annonser og det er en alminnelig mening blant lytterne at den nye sender er bedre enn statens allerede etter den korte tids drift. Skal de dårlige programmer som vel skyldes den dårlige ledelse og den politiske ensrettethet fortsette her i landet får vi vel lignende private kommersielle sendere her også i konkurranse med Gerhardssens.

*

FALS SLAR SIN EGEN HERRE PÅ HALS

Redaktør Olesens blad Revision forteller at den danske kommunist Aksel Larsen, der som bekjent er kommet ut i hardt vær i partiet på grunn av titoisme, beklager seg over at hans telefon blir avlyttet. Det er jo ikke noe ukjent fenomen i denne demokratismens velsignede tidsalder og vel enda mindre i det bolsjevikparadis hvor Aksel Larsen fikk sin opplæring da han ble utdannet til internasjonal og profesjonell revolusjonær sammen med alle de andre kommunistiske tyranner rundt omkring i de undertrykte land i Øst-Europa.

*

ISRAELSK VAPENØVELSE I TYSKLAND?

Deutsche Soldaten-Zeitung bringer en temmelig oppsiktsvekkende meddelelse om at det på den tyske øvelsesplass Heuburg finner sted israelske troppeøvelser under ledelse av høyere israelske offiserer. Det er stillet et eget skytefelt til disposisjon. Ellers bevares det den dypeste hemmelighetsfullhet over dette eiendommelige foretagende. Også «Schwäbisch» Tagblatt har brakt meddelelse om disse mystiske våpenøvelser.

*

RASKT AVANSEMENT

Det foregår litt av hvert underlig i Adenauers Bundesrepublikk. Således er nestformannen i det sosialdemokratiske parti og fremtredende tillitsmann i riksdagen ingen annen enn den tidligere kommunist Herbert Wehner, som blant annet under Tysklands siste fortvilede kamp mot overmakten i den annen verdenskrig gjorde seg bemerket ved spionsvirksomhet til gunst for Sovjet-Samveldet i Sverige. Slike folk får gå i fred og nyder medborgerlig aktelse, mens høyere offiserer som gjorde sin plikt til det siste blir sperret inne i Adenauers tukthus.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi- merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo